

Sobota po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na sobotu po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: Duch
Svätý nám sprítomňuje Božiu
lásku; Božia láska obnovuje,
odpúšťa a posilňuje; dávať a
prijímať Božiu lásku.

„JEŽIŠ UROBIL ešte veľa iného. Keby
sa to všetko malo dopodrobna opísať,
myslím, ani na celom svete by nebolo
dosť miesta na knihy, ktoré by bolo
treba napísať“ (Jn 21, 25). Božia láska
sa nezmestí do knihy, ani do
formulky, ani neexistujú slová, ktoré
by ju vysvetlili; je nevyjadriteľná,
nemôžeme ju uchopiť ani uzavrieť do

našich schém. Láska je jedným z plodov Ducha Svätého a my ho môžeme v predvečer jeho sviatku požiadať, aby nám o tejto láske hovoril. On bude ten, ktorý nám bude deň čo deň pripomínať, že „Kristovo dielo je dielom lásky: lásky k tomu, ktorý daroval seba samého, a lásky k Otcovi, ktorý ho dal“[1]. Láska je pojem, ktorý sa používa tak často, že v nás môže vyvolať dojem, že niekedy stratil svoju silu. Tešiteľ však bude vedieť, ako rozochvieť naše duše jedinou láskou, ktorá nepozná zradu ani únavu.

Koncom prvého storočia svätý Klement Rímsky napísal: „Kto bude schopný primerane vysvetliť puto, ktoré vytvára Božia láska? Kto bude schopný vypovedať o veľkosti jej krásy? Láska nás pozdvihuje do nevýslovných výšin. Láska nás zjednocuje s Bohom, láska zakrýva množstvo hriechov, láska všetko znáša, všetko trpezlivo vydrží; nie je

v nej nič hnusné ani povýšenecké; láska nepripúšťa rozdelenie, nepodporuje nezhody, ale všetko robí v zhode (...). Náš Pán Ježiš Kristus z lásky k nám, plniac Otcovu vôľu, dal svoju krv za nás, svoje telo za naše telo, svoj život za náš život. Vidíte, milovaní bratia, aká veľká a obdivuhodná je láska a aká nevysloviteľná je jej dokonalosť. Nikto nie je schopný ju správne praktizovať, ak mu Boh nedá tento dar“[2].

Koľkokrát sme hľadali náhrady alebo sme si mysleli, že túto náklonnosť nepotrebujeme. Ako často sme, podobne ako márnотratný syn a jeho brat, snívali o šťastí ďaleko od otca a domova. Vedomí si svojej krehkosti sa môžeme obrátiť na Tešiteľa, aby nám dal zakúsiť a vychutnať lásku, ktorú nám chce Boh dať. „Duch skúma všetko, aj Božie hlbiny“ (1 Kor 2, 10) Aké sú tieto hlbiny, ktoré je naše srdce povolané vychutnávať?

„Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske“ (Jn 15, 9), povedal Ježiš. Nechceme opustiť toto *miesto*.

„LÁSKA JE V TOM, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy“ (1 Jn 4, 10). Môžeme „predovšetkým myslieť na to, čo Boh urobil a robí pre mňa, a nie predstierať, že si zakladám na tom, čo som ja urobil a robím pre Boha, lebo to bude vždy málo (toho môjho). To, čo urobím, bude v skutočnosti Božím darom“[3]. Môžeme byť inštinktívne v pokušení myslieť a žiť tento vzťah tak, akoby sme od neho potrebovali veľmi málo. Ale Božia láska má úplne inú dynamiku. „Všetko dobré pochádza od Pána a bez neho nemôžeš začať a zdokonaľovať nielen málo, ale

absolútne nič“[4]. Preto je v tomto ohľade ešte dôležitejšie vedenie učiteľa, ktorý nám radí. Svätý Josemaría veľmi jasne vyjadril, že chce počítať s Duchom Svätým: „Cítim v sebe lásku: a chcem s ním stýkať, byť jeho priateľom, dôverníkom..., uľahčiť mu dielo leštenia, vytrhávania, zapálenia.... Nebudem však vedieť, ako to urobiť: On mi dá silu, On urobí všetko, ak budem chcieť.... čo naozaj chcem! Božský hosť, Majster, Učiteľ, Svetlo, Sprievodca, Láska: nech ťa chudobný osol vie zabávať, nech vie počúvať tvoje lekcie, nech vie svietiť, nech ťa nasleduje a miluje. Cieľ: časté, pokiaľ možno nerušené priateľstvo a láskavé a poslušné stýkanie sa s Duchom Svätým. *Veni Sancte Spiritus!*“[5].

Môžeme si dať rovnaké predsavzatie a nechať ho posilniť naše srdcia. Privilegovaným miestom, kde sa môžeme disponovať na jeho

pôsobenie, je sviatosť spovede: „Zlý nás núti hľadiť na našu krehkosť negatívne, Duch ju však vynáša na svetlo s nežnou láskou. Nežnosť je najlepší spôsob ako sa dotýkať toho, čo je v nás krehké (...). Preto je dôležité stretnúť sa s Božím milosrdenstvom najmä vo sviatosti zmierenia a zakúsiť pravdu a nežnú lásku. Paradoxne aj zlý duch nám môže povedať pravdu, ale robí to preto, aby nás usvedčil. My však vieme, že Pravda, ktorá pochádza od Boha, nás neodsudzuje, ale nás prijíma, objíma, podopiera a odpúšťa nám“[6].

MOŽNO sa vo vzťahu s Bohom často viac sústredíme na to, čo dávame, ako na to, čo dostávame, a to aj nevedome. A tento pohľad nás obmedzuje, pretože nás nevedomky stavia pred Boha, nie vedľa neho. Je

dôležité snažiť sa stále viac očisťovať obraz Boha, ktorý máme v sebe. „Ak máme v mysli Boha, ktorý odoberá, ktorý sa vnucuje, aj my by sme chceli odobrať a vnucovať sa: zaberať priestor, nárokovať si dôležitosť, usilovať sa o moc. Ak však máme v srdci Boha, ktorý je darom, všetko sa mení (...). Duch, živá pamäť Cirkvi, nám pripomína, že sa rodíme z daru a že rastieme tým, že sa dávame; nie tým, že sa zachováame, ale tým, že sa dávame bez výhrad“[7].

Aj inokedy sa môže stať, že sa sústredíme na to, čo dostávame, a to tak, že to vyžadujeme. „Skúmajme svoje srdce a pýtajme sa sami seba, čo nám bráni dávať. Hovoríme, že existujú traja hlavní nepriatelia daru, ktorí vždy číhajú na dvere srdca: narcizmus, viktimizmus a pesimizmus. Narcizmus vedie k modlárstvu seba samého a k hľadaniu len vlastného prospechu (...). Človek s tendenciou k

viktimizmu sa vždy sťažuje na druhých: *Nikto mi nerozumie, nikto mi nepomáha, nikto ma nemá rád, všetci sú proti mne! Ako často sme počuli tieto náreky! (...). A napokon je tu pesimizmus. Tu sa denne opakuje litánia: Všetko je zlé, spoločnosť, politika, Cirkev....* Pesimista bičuje celý svet, ale zostáva apatický a myslí si: *Čo sa medzitým dá robiť? Je to zbytočné*“[8].

Prosme Máriu, aby nás naučila prijímať Božiu láskavosť tak ako ona, a pripojme sa k slovám svätého Josemaríu: „Tvoje neúmyselné pády — pády dieťaťa — spôsobujú, že tvoj Boh Otec sa musí o teba viac starať a že tvoja Matka Mária nepustí tvoju ruku zo svojej milujúcej ruky. Využi to a keď ťa Pán každý deň zdvíha zo zeme, objím ho celou silou a polož si svoju utrápenú hlavu na jeho prebodnutú hrud' tak, aby ťa tlkot jeho najláskavejšieho Srdca priviedol do vytrženia“[9].

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 4-VI-2006.

[2] Klement Rímsky, *List Korint'anom*, kapitoly XLIX-L.

[3] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 40.

[4] Svätý Bernard, *In festivitate Pentecostes sermo*, 2,6.

[5] Svätý Josemaría, *Dôverné zápisky*, bod 864.

[6] František, *Patris corde*, bod 2.

[7] František, *Homília*, 31-V-2020.

[8] *Ibid.*

[9] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 884.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
sobota-po-7-velkonocnej-nedeli/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-po-7-velkonocnej-nedeli/)
(06.08.2025)